

Umeå Brukshundklubbs första år

Jag heter Sam Sehlström och var ordförande i Brukshundklubben från första åren på 70-talet och ett antal framåt i tiden. När jag började så fanns vår träningsplan efter vägen mot Ersmark. Enda lokalen var en lada där man satt in en riktig dörr. Inga fönster, ingen inredning förutom ett bord och några stolar. Ingen lokal där man kunde bedriva någon aktivitet, mer bara ett regnskydd. Planen låg i ett sumprikt område och det var obeskrivligt myggigt på kvällarna. Klubbens egentliga stuga fanns på Ersmarksberget, men där fanns ingen dressyrplan eller lämpligt övningsområde.

När jag började så fanns cirka 20 medlemmar i klubben. Den enda aktiviteten som förekom var draghundskörning och med ett fåtal aktiva åkare. Jag gick med som medlem och i samråd med dåvarande styrelse så bestämdes att genomföra en dressyrkurs. Jag arbetade som polis och var hundförare men jag hade också gått en instruktörskurs i Svenska Brukshundklubbens regi (i Sollefteå) och erbjöd mig att vara instruktör. Första dressyrkursen lockade 8 deltagare med alla sorters raser, bl a en stövare. Men kursen inspirerade till att anordna fler kurser, och så blev det. Jag valdes till ordförande och det blev för övrigt en helt ny styrelse. Vi satsade mycket på dressyrkurser och att öka medlemsantalet och på sikt få fram tävlingsekipage i bruks, inte bara draghundskörning.

Området efter Ersmarksvägen var inte det minsta inbjudande så en av mina uppgifter var att hitta ett bättre ställe. Tillsammans med fritidsnämndens Stig Lundberg så undersöktes många områden men alla låt väldigt långt utanför stan och vi hade nu också bildat en ungdomssektion och vi ville se till att ungdomarna också kunde utnyttja anläggningen. Efter cirka 2 års letande dök det upp ett förslag om en lan på Öhn. Det fanns ingen riktig stuga där utan bara en barack som tillhörde dåvarande Televerket. Marken intill ägdes av några systrar varav i alla fall 2 av dem fanns i Stockholm. Stig och jag tittade på området och det var i mina ögon mycket tilltalande. Visserligen var det bara obrukade lägdor på området och huset var inte i skick att användas. Det var inte helt enkelt att få systrarna att gå med på att vi skulle få brukar deras mark, men så småningom gick dom med på det under förutsättning att OM det skulle bebyggas så skulle vi med 1 månads varsel lämna området, vilket jag lovade.

Tillsammans med en ansvarig från Televerket så kunde vi komma överens om att få använda stugan men då skulle vi på egen bekostnad få ställa den i ordning. En medlem i klubben, Göte Rosenius och jag tog oss an uppgiften med iver. Den enda dörr som fanns där var plåtdörren som vetter ut mot vägen. Vi sågade upp en dörröppning och satte in en riktig dörr. Vi sågade upp öppningar för att sätta in fönster. Vi drog in vatten och avlopp och satte in ett riktigt kök. Fönster och dörrar och köksinredning köptes ut av Centralsnickeriers klubbmedlem Tore Lindström. Allt det praktiska arbetet utfördes gratis av klubbmedlemmar. Vatten och avlopp fixades av rörmontör Gunnar Lindström. Stugan målades om av målaren Göran Bergqvist. Elektriska installationer gjordes av elektrikern Ingvar Andersson, mattor på golvet lades av Lars Hammarsten efter att Göte och jag lagt spånskivor över det plåtgolv som låg där från början. Åkaren Åke Bergmark ordnade rör och grus och ordnade till infarterna till det som skulle bli parkering. Allt arbete utfördes ideellt och med entusiasm. Många andra klubbmedlemmar bidrog också till diverse arbetsuppgifter.

På en oslagen lägda genomfördes den första dressyrkursen på Öhn och då berättade en av de deltagande damerna att hennes man var bonde och han kunde säkert åta sig att fixa till lägdorna så att de blev lite mindre tuvigt och mindre besvärligt. Och bonden kom och harvade upp alltihop, sådde, bultade och gjorde om allt vildväxt till en jättefin dressyrplan. En söndag efter en invigningsfest så samlades vi och grävde ett dike för att dra ut ström och sätta in belysning på planen och installationen gjordes av Ingvar Andersson. Eftersom det gjordes en söndagmorgon efter festen så var diket kanske inte helt rakt, men väl fungerade för ändamålet.

Nu började verksamheten att växa. Ett 10 tal instruktörer utbildades och vi hade dressyrkurser för allmänheten både vår och höst, ibland dubbla kurser. Efter några år var antalet medlemmar uppe i 400. Och många av medlemmarna började tävla med sina hundar. Det var tävlande i alla klasser och grupper i bruksprov. Agility och andra tävlingar fanns ännu inte. Vi tog fram en klubbdräkt för medlemmarna så att man skulle känna klubbtilhörighet. Det var röda jackor med UBHK på ryggen och med Svenska Brukshundklubbens emblem på bröstet.

Efterhand utbildades även bruksprovsdomare och vi hade som mest cirka 15 utbildade domare.

Det kändes bra att efter många år som ordförande få lämna över klubban till Per Larsson. Vi hade en fungerade verksamhet, en bra styrelse, utbildade instruktörer och domare och dessutom en trevlig plats som var lätt åtkomlig för både vuxna och ungdomar. Centralt men ändå lite vid sidan om, och vi störde ingen med vår verksamhet även om det ibland var både skällande hundar och skottlossning när man tränade eller tävlade skydds. Men vi genomförde även sk karaktärsprov och prov för bevakningshundar på Öhn då det fanns ett litet skogsområde mellan dressyrplanen och Öhns snickeri. Inte tillräckligt för att träna spår, men tillräckligt för andra övningar.

Det var lite info om hur det gick till när vi fick området på Öhn.

Sam Sehlström

F.d. ordförande i UBHK

Sam och Arab